

Mál nr. 102/2014**M
og
vátryggingafélagið X v/ verktryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu úr verktryggingu hjá vátryggingafélagi með starfsleyfi í Lettlandi.****Gögn.**

45. Málskot, móttakið 3.4.2014, ásamt fylgigögnum (nr. 1-45).
46. Tölvuskeyti lögmanns hins erlenda vátryggingafélags, dags. 2.5.2014.

Málsatvik.

Með verksamningi, dags. 20.9.2012, tók verktakafyrirtækið V að sér að annast einn verkáfang, nánar tiltekið frágang innanhúss, við byggingu hjúkrunarheimilis í eigu M. Skyldi verkið hefjast 30.8.2012 og vera að fullu lokið 2.3.2013. Til tryggingar efndum samkvæmt verksamningnum lagði V fram verktryggingu útgefna 6.9.2012 af lettnesku vátryggingafélagi, X. Samkvæmt vátryggingarskírteini er V vátryggingartaki („Insured“) og X vátryggður („Assured“). Vátryggingarfjárhæð nemur 29.964.310 krónum. Samkvæmt skilmálum vátryggingarinnar er svohljóðandi ákvæði um rétt til greiðslu úr vátryggingunni: „*Verkkaupi getur krafist undirritaðan, tryggingaraðila, um greiðslu ábyrgðarfjárins að einhverju eða öllu leyti, einhliða og án undangengins dóms, ef hann telur það nauðsynlegt til að bæta galla sem fram hafa komið á verki tryggingartaka, eða til greiðslu á hvers konar kostnaði, sem verkkaupi hefur orðið fyrir vegna vanefnda tryggingartaka á ákvæðum verksamnings og skal greiðslan innt af hendi þegar í stað er hennar er krafist.*“ Þá er tekið fram í skilmálunum að um verktrygginguna skuli farið að íslenskum lögum.

Í byrjun árs 2013 kveður M að orðið hafi ljóst að framvinda verksins hafi ekki verið í samræmi við verkáætlun og fjárhagsstaða V hafi verið orðin verulega bág. Með samkomulagi, dags. 27.2.2013, á milli M og V gekk V alfarið frá fyrrgreindum verkáfangi og M tók verkið yfir í þeirri stöðu sem það var í. Við stöðuúttekt, sem framkvæmd var af óháðum aðila 28.2.2013, er gerð grein fyrir þeim verkþáttum samkvæmt verksamningnum sem þá var ólokið. Með tölvuskeytum lögmanns M, dags. 19. mars 2013, var ýmsum gögnum komið til X auk þess sem þar var gerð grein fyrir því að M taldi tjón sitt vegna yfirtökunnar nema hærri fjárhæð en sem nemur vátryggingarfjárhæðinni og var því krafist greiðslu á þeirri fjárhæð úr verktryggingunni. Með bréfi lögmanns X, dags. 18.6.2013, var kröfum M hafnað þar sem ekki þótti séð að M ætti lögvarða kröfu á hendur X á grundvelli verktryggingarinnar.

Af málskoti M er að skilja að þess sé krafist að viðurkennd verði skylda X til að greiða M vátryggingarfjárhæðina auk dráttarvaxta frá 19.4.2013 til greiðsludags. Af hálfu X er því hafnað að ágreiningur málsaðila heyri undir nefndina auk þess sem X samþykkir ekki að nefndin taki málið fyrir.

Álit.

Samkvæmt 1. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum frá 21. nóvember 2005, sbr. auglýsingu í B-deild Stjórnartíðinda nr. 1090/2005, starfar úrskurðarnefnd í vátryggingamálum samkvæmt samkomulagi viðskiptaráðuneytisins (nú fjármála- og efnahagsráðuneytisins), Neytendasamtakanna og Sambands íslenskra tryggingafélaga (nú Samtaka fjármálafyrirtækja). Þá segir í 1. mgr. 3. gr. samþykktanna að nefndin úrskurði um ágreining varðandi bótaskyldu, þ.m.t. sök og sakarskiptingu, milli málskotsaðila og vátryggingafélags sem starfsleyfi hefur hér á landi.

Jafnframt segir að nefndin úrskurði um ágreining sem varðar ákvæði laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga. Í 2. mgr. 3. gr. er tekið fram að nefndin úrskurði um bótafjárhæðir að fengnu samþykki allra málsaðila. Nefndin úrskurðar hvort ágreiningur aðila heyri undir nefndina og telji nefndin svo ekki vera vísar hún málinu frá, sbr. 3. mgr. 3. gr. samþykktanna.

X er lettneskt váttryggingafélag og veitir þjónustu hér á landi á grundvelli starfsleyfis í heimalandi sínu, sbr. 1. mgr. 67 gr. laga um váttryggingastarfsemi nr. 56/2010. Það telst því ekki hafa starfsleyfi hér á landi og á ekki aðild að Samtökum fjármálafyrirtækja. Það hefur heldur ekki, að séð verður, undirgengist með samningi að hlíta samþykktum nefndarinnar. Af ákvæðum laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 verður ekki ráðið að nefndinni sé skylt að taka mál til meðferðar ef skilyrðum 1. mgr. 3. gr. samþykktanna er ekki fullnægt. Þessu breytir ekki þótt svo kunni að vera að með því að krefjast meðferðar málsins fyrir nefndinni rjúfi M þann frest sem M hefur til að halda kröfu sinni laga eftir að X hafnaði kröfu hans, sbr. 2. mgr. 51. gr. laga nr. 30/2004. Með því að mál þetta lýtur ekki að ágreiningi M við váttryggingafélag sem hefur starfsleyfi hér á landi fellur það ekki undir úrskurðarvald nefndarinnar skv. 1. mgr. 3. gr. samþykktanna. Ber því að vísa máli þessu frá nefndinni.

Niðurstaða.

Máli þessu er vísað frá úrskurðarnefnd.

Reykjavík, 20. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Sævar Þór Jónsson hrl.